

PINK, pi'ngk, m. sing. Se *Urin*.

PINKA, pi'ngka, v. n. 1. Kasta sitt vatten.

— *Pinkande*, n. 4. o. *Pinkning*, f. 2.

PINKTRÄNGD, a. 2. Som känner trängning att kasta sitt vatten.

PINLIG, a. 2. Som sker medelst pinande eller derigenom framtvingad. *P-t förhör*. *P. be-kännelse*.

PINLIGEN, adv. Medelst pinoredskap. *P. förhöra*.

PINNA, v. a. 1. Hopfoga medelst pinnar.

PINNE, m. 2. pl. *pinnar*. 1) Kort stafformigt trästycke, t. ex. i en stege, i vagnstegar, kranstegar, i en fågelbur, en fälla, i en härf, o. s. v. Se f. ö. *Skopinne*, *Pekpinne*, m. fl. *Ben smala som p-nar*, mycket smala. (Fig.) *Det är ingen skog, bara p-nar*, bara små åskog. (Fam. talesätt) *Det är som en p. i helvete*, räcker, förslår icke det ringaste.

PINNHARF, f. 2. pl. — *harfvar*. Ett slags harf med lodräta och något långa pinnar.

PINNHOSOR, f. 1. pl. (veterin.) Se *Spritt*.

PINNHÅL, n. 5. Hål för en pinne att isättas.

PINNKOMPASS, pi'nnkämppass, m. 5. (skepp.) En träskifva med små vidhängande pinnar, hvarpå hvarje väderstreck och knopantal är utmärkt med 8 hål, i hvilka rorgångaren för hvarje glas insticker en pinne för den kurs, han styrt under glaset förlöpp, och loggaren en, för den derunder seglade distansen.

PINOHISTORIA, ---tória, f. 3. *Christi p.*, berättelsen om Christi lidande.

PINOMEDEL, n. 5. eller

PINOREDskap, n. 5. Medel, redskap, som användes att pina anklagade till be-kännelse eller vid bestraffning.

PINORUM, n. 5. 1) Rum, t. ex. i ett fängelse, der pinoredskap förvaras och användas. — 2) (fig.) Se *Helvete*, 1.

PINSAM, a. 2. I hög grad plågsam. *P. värk*. — *Pinsamt*, adv.

PINSCHBACK, pi'nnschback, m. sing. Ett slags metall-legering, som har någon likhet med guld. Skrifves äfv. *Pinsback*.

PINSETT, pänningsät, m. 5. (fr. *Pincette*) Liten kirurgisk lång af mångfaldiga slag och till olika bestämmelser.

PION, -ón, m. 5. Bekant blomsterväxt med stora röda blommor. *Paeonia officinalis*.

PIONIER, ---niär, m. 5. (fr. *Pionnier*) Skansgräfvare.

PIP, m. 2. I. 1) På sidan af ett kärl befintligt smalt, uppåt gående rör, hvarigenom innehållet kan uthållas, när man åt den sidan lutar på kärlet. *P-en på en vattenkanna, en tekanna*, o. s. v. — 2) (bot.) Ett sambladigt blomfoders nedersta, alldeles hopväxta del.

PIP, n. sing. II. (fam.) Pipande. *Små fåglars p.* *P. och låt*, jemmerlåt.

PIP! int. III. Utrop, då man pipar barn.

PIPA, v. n. 3. I. Impf. *Pep*. 1) Låta som små fågelungar. — 2) (fam.) Tala med en fin, gäll och klagande ton. — 3) (fam.) Lipa, jemra sig. — 4) (fam.) Blåsa på pipa (flöjt, klarinett, m. m.). — 5) (om vädret) Se *Hvina*. — V. a. (fam.) 1) På lek sticka fingret mot ett barn och dervid säga: Pip! — 2) (fig.) Oroa, jägta, bry.

PIPA, pi'pa, f. 1. II. 1) (i allm.) Rör. *P-n i lärbenet*. Jfr. *Ben-*, *Böss-*, *Nyckel-*, *Orppipa*, m. fl. — 2) Liten hållighet i en honungskaka. — 3) Se *Tobakspipa*. *Stoppa, tända, röka, rensa sin p.* (Fam.) *Det är ej värdt en p.*

(ell. *pip*) *tobak*, ingenting värdt. — 3) Benämning på hvarjehanda blåsinstrumenter, såsom flöjt, klarinett, m. fl. Se äfv. *Fågel-*, *Säckpipa*. (Fig. fam.) *Dansa efter ens p.*, i allt rätta sig efter ens vilja. *Sticka p-n* (på en säckpipa) *i säcken*, gifva med sig, sänka tonen. — 4) Det uppstående röret på en ljusstake, hvaruti ljuset sättes. — 5) Röret, som går ifrån en eldstad upp till skorstenen. Se äfv. *Skorstens-*, *Masugnspipa*. — 6) (vid glasbruk) Se *Blåsrör*, 2. — 7) Vätvarumått = 180 kannor. — 8) (nat. hist.) a) Se *Pipfisk*. — b) (uttalas: pi'pa) En art af Paddorna, märklig derföre, att honan bär äggen på ryggen, tills de utkläckas. Pipa dorsigera. Kallas äfv. Surinamska Paddan.

PIPANDE, n. 4. 1) Låtet, då fågelungar eller menniskor pipa. — 2) Hvinande.

PIPARE, m. 5. Fordom bruklig benämning på musikanter, hvilka nyttja blåsinstrumenter, såsom flöjter, klarinetter, m. fl. Säges nu endast skämtvis eller föraktligt.

PIPBORR, m. 2. Lång hålborr till piprörs genomborrande.

PIPBEREDARE, m. 5. Arbetare, som vid ett gevärsfaktori gängar pipan och svansskruven, påsätter häften och klackar, samt borrar fäng-hålet.

PIPBLOMSTER, n. 5. (bot.) Blomkrona, som har formen af ett cylindriskt rör med utstående kant.

PIPBLOMSTRIG, a. 2. Säges om växter med pipblomster.

PIPBruk, n. 5. Fabrik, der tobakspipor tillverkas.

PIPBRÄNNERI, n. 5. Se *Pipbruk*.

PIPCIRKEL, m. 2. pl. — *cirklar*. Ett slags cirkel, som nyttjas vid bösspipors slipning.

PIPDÅN, pi'pdån, n. 5. Örten *Galeopsis Tetrachet*.

PIPFISK, m. 2. Taggfenig fisk i S. Amerika, 3 till 4 fot lång, valsformig med fyrkantigt huvud, nästan hälften så långt som den öfriga kroppen, och liten mun. *Fistularia tabaccaria*.

PIPFORM, m. 2. Form af guten messing, hvari tobakspipor (ler- och kritpipor) formas.

PIPFORMIG, a. 2. Som har formen af en pipa eller ett rör.

PIPHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Hammare, hvarunder bösspipor väljas.

PIPHAS, m. 2. (veterin.) Svullnad på hästens hasspets.

PIPHUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden*. Hufvudet på en tobakspipa.

PIPHVEN, m. sing. Växten *Agrostis arundinacea*, som brukas till piprensare.

PIPHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. Ett slags hyfvel, som bössmakare bruka.

PIPIG, a. 2. I. 1) Fin, gäll och klagande. *P. röst*. — 2) (om barn) Som ofta piper och jemrar sig.

PIPIG, a. 2. II. Se *Porös* och *Cellulös*.

PIPIGHET, f. 3. Egenskapen att vara pipig. *PIPKORALL*, ---äll, m. 5. Ett slags röd korall, bestående af rör, förenade liksom piporna i ett orgverk. *Tubipora musica*.

PIPKRAGE, m. 2. pl. — *kragar*. Halskrage, rynkad i pipformiga veck.

PIPLERA, f. 4. Ett slags ren, vit lera, hvaraf tobakspipor tillverkas.

PIPLOCK, n. 5. Lock på en tobakspipa.

PIPLÄRKA, f. 4. Ett till gångfåglarna hörande slägte. *Anthus*.